

Poštnina plačana v gotovini

NAŠA ZVEZDA

1934-35

8.

IV.

»Naša zvezda«, dijaški kongregacijski list, IV. letnik. V šol. letu 1934/35 bo izšel v desetih številkah. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Ign. Lenček.

Uredništvo: Dr. Ignacij Lenček, Št. Vid nad Ljubljano, Zavod sv. Stanislava.
P. Venceslav M. Vrtovec S. J., Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

Uprava: P. Leo Božič O. T., Ljubljana, Križanke, Napoleonov trg 1. — Ček. rač. 16.098.
Tisk in klišei: Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Ček).

VSEBINA 8. štev.: Sv. Evharistija — poroštvo vstajenja (L. B—č)

Mladi cilji (F. G.)

Katoliški radikalizem (if.)

Velikonočna pesem (Lojze J. Žabkar)

Naš apostolat

Marjan Breznik

Kako sem postal katoličan (Svensson-Cel.)

Kongregacijski obzornik

Povsod Boga — Ocene — Uganke

Uredništvo in Uprava želita blagoslovljene velikonočne praznike kongreganistom in vsem naročnikom!

V oceno smo prejeli

»V času obiskanja«, osem postaj o Jezusovem poslanstvu z berilom oznanila, s prerokovanjem besede Gospodove o Izraelu in zmagovalnem njegovim. Na podlagi evangelija in tistega časa napisal Edvard Gregorin. Odobreno od škof. ordinariata v Ljubljani 13. febr. 1933. Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani 1935. Cena 26 Din, vezano 38 Din.

Pisatelj si je svoje delo zamislil veliko širše po vsebini in obsegu kot so to delali drugi avtorji, ki so se bavili z dramatizacijo Gospodovega trpljenja. Slednji so skušali predstaviti predvsem Kristusovo trpljenje in posredno v njem se razodevajoče božanstvo Mesijevo, dočim g. Gregorin skuša Jezusovo življenje zajeti v celoti na podlagi evangelija in prerokb. Radi tega delo »V času obiskanja« ni pasijon v običajnem smislu — kot avtor v uvodu sam pravi, — marveč je bolj drama Jezusovega življenja. — Da bi Kristusovo veličino bolj jasno podal in z vseh strani osvetlil, si je zamislil pisatelj neka izhodišča — »postajec« — raz katera gleda na Mesijo kot na učenika, poslanca, duhovnika, sodnika, kralja, človeka, sina božjega, odrešenika, kakor se je javljal v svojem življenju in delovanju. Vsako »postajo« uvaja prolog, ki je — razen prve — dosledno vzet iz prerokov S. Z.; kar prolog proroško napoveduje, to vidimo potem v »postajah« v dramatični luči kot izpolnitev pred sabo.

Ker ni to drama v navadnem smislu, zato je težko govoriti o tehnično izpeljanih zapletljajih, kajti pisatelj nikakor ni bil prost pri obdelovanju tvarine; ozirati se je moral do počice natanko na osrednjo Mesijevo osebnost; radi tega je smel tudi zgodovinske, kulturne in narodne okolnosti le toliko uporabljati v kolikor to služi glavnemu namenu, da namreč nam predoči Mesijo kot Boga in človeka obenem. Pisatelj je to nalogo točno rešil.

Nosilec dejanja in povzročitelj zapletljajev je ljudstvo. Osebnosti so skoro vse zgodovinske, le nekaj si jih je pisatelj sposodil iz domišljije (n. pr. Gladiator, Enočki iz Sparte, Mirjam) in to v toliko, da se dejanje bolj naravno in neprisiljeno razpleta. Kar zadeva vsebino govora nastopajočih oseb, je avtor upošteval »okolščine tistega časa« in pušča svoji domišljiji toliko prostosti, da dejanje nemoteno gre naprej. Dosledno pa Jezusu polaga v usta samo besede, ki so po evangeliju izpričane kot resnično govorjene.

Jezik je čist. Lepa slovenščina. Dikcija odločna in stavki zelo jedrnat, tako da delo ne more nikogar odbijati, ki se ga ne bi lotil čitati s kakim predsodkom. Dramatizacija Kristusovega življenja je težka naloga; delo »V času obiskanja« pa je prišlo iz rok laika — ne duhovnika, in za to še iz tega razloga zasluži posebno pozornost in veliko priznanje. B.

IV. letnik

1934-35

8. števil.

Sv. Evharistija — poroštvo vstajenja

Velikokrat vidimo obhajati duhovnika, slišimo ga izgovarjati besede »Telo Gospoda našega Jezusa Kristusa naj varuje tvojo dušo za večno življenje«, a priznati moramo, da se globokega smisla tega stavka prav malo ali celo nič ne zavedamo. Živa vera nam priča, da v sv. obhajilu prejemo začetnika življenja; sveto smo prepričani, da v posvečeni hostiji pride v našo dušo Bog, malokrat pa to sveto dejanje spremlja misel in zavest: prejel sem in v svojem srcu nosim Poroštvo večnega življenja, Darilca nesmrtnosti.

Sv. Pavel je dejal: »Kolikorkrat boste jedli ta kruh ali pili ta kelih, boste smrt Gospodovo oznanjevali, dokler ne pride« (1 Kor 11, 26), a Gospod pravi: »Kdor je moje meso in pije moje kri ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan« (Jan VI, 55). Nebo in zemlja bosta prešla, Gospodove besede pa ne bodo prešle. »Vse je res, kar božji Sin uči in resnice od njegove večje ni« (sv. Tomaž Akv.). Vsak utrip našega srca je bil zastoj, brez koristi za nadnaravni namen, če ne odmeva v onostranosti; vsak dih prazen, vsaka minuta izgubljena, če je vsaj podzvestno ne nosi prepričanje: živim zemeljsko življenje, da po sveti Evharistiji nekoč vstanem, kakor je Kristus vstal, in zaživim z njim nesmrtno življenje.

Sv. očetje, ki so bili samo po telesu na zemlji, njihov duh pa je spričo toliko težav, ki so šibila njihova ramena, bil vedno vprt na nadnaravne resnice, srce bilo neprestano združeno z Bogom, oči obrnjene proti večni domovini, so v presv. Rešnjem Telesu iskali tolažbe in ga imenovali zdravilo nesmrtnosti. S. Irenej tako lepo uči: Naša telesa, ki se z njo (sveto Evharistijo) hranijo, bodo sicer v zemljo položena in se tam razkrojila, toda v njej bodo ob svojem času vstala, ko jim bo božja Beseda podarila vstajenje. Seje se v smrti, želo pa se bo v nesmrtnosti.

Poudariti je treba, da naša telesa nikakor niso kake ječe, kjer bi duša nasilno prebivala, ampak so »svetišča sv. Duha«, ki pa pogostokrat zaradi poželenja mesa, poželenja oči in napuha življenja postanejo »velika razvalina«. Če zna tak človek samega sebe presoditi, mora vzdihniti s sv. Pavlom: »Jaz nesrečni človek! Kdo me bo rešil telesa te smrti?« Kdo drugi kakor milost božja po Jezusu Kristusu... (Rim 7, 24). Ali ne veste, da smo mi vsi, ki smo krščeni v Jezusu Kristusu, krščeni v njegovi smrti? Če smo pa umrli v Kristusu, tako upamo, da bomo tudi živeli s Kristusom (Rim 3, 8). Če smo se namreč z njim zrastle k podobnosti, se bomo tudi v podobnosti njegovega vstajenja (Rim 6, 5).

Ali niso Pavlove besede, po katerih je tudi sam s takim prepričanjem živel, se boril v svoji duši s temnimi silami, da so mu včasih kar moči, ki jih

je posedoval v skoraj nadčloveški meri, pojemale, da je bil celo prisiljen svojo potrto v pismih razodevati, tolažba za vsakega izmed nas? Vsak stan, vsaka doba ima svoje težave. Odrasle tarejo znova vsak dan skrbi, kako homo živel, kar pogosto ni mala šala. Mladost je zato še precej topa, celo lahko-mišljena. Ali je zato brez vseh težav, ali ji prizanašajo druga bremena? Ne govorim tu o gmotnih prilikah, ki gotovo pritiskajo tudi na marsikak mlad vrat, ampak mislim na tisto nadložnost, ko je mlad človek tako razoran sam v sebi, pozorišče težkega boja, v katerem na žalost le prevečkrat podleže. Zrušen k tlom, se vlačí kot gosta megla, pa ga nihče ne razume. Stanovsko delo mu mrzi, vse mu je v napoto; zdi se mu, da se mu vse posmehuje in ga zaničuje. Malodušnost se ga loteva. Vsakemu takemu odgovarja junaško in upapolno sv. Pavel in mu daje pogum v besedah: Vse premorem v njem, ki me krepi, in to je tisti dobri Zveličar, ki je rekel: Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, jaz vas bom poživil, da on, ki je rekel o sebi: »Jaz sem vsta-jen je in življenje.«

Kristus je šel skozi trpljenje v slavo. Kako naj bi šli mi drugače? Učenec ni več ko učitelj. Gospodov križ je bil iz dveh povprek položenih lesenih ramen, tvoj obstoji v notranjem vsakdanjem boju, v premagovanju samega sebe, zakaj, kdor hoče biti njegov učenec, naj z a t a j u je vsak dan samega sebe — vzame križ na svoje rame in hodi za njim.

Se morda smiliš samemu sebi? Tvoj ni trpljenja, tvoj je vstajenja dan. Težave in trpljenja niso samemu sebi namen. Gospod te tolaži po sv. Janezu: »Ne bom vas zapustil sirot.« Ali veš, kam merijo te besede? Prav nikamor drugam kot na presveto Evharistijo, ki je naša moč, opora, tolažba, razsvetlje-nje, pot, vstajenje. »O sveta večerja« — moli duhovnik po vsakem obhajanju izven maše — »v kateri se prejema Kristus, obnavlja spomin njegovega trplje-nja, napolnjuje duša z milostjo in nam deli z a s t a v a prihodnje slave.«

Nekaj veličastnega je Gospodovo vstajenje. Ob vsaki sliki, ki predstavlja to Jezusovo zmagozslavje, se naše misli rade mude. Oko razveseljuje poveličana lepota vstalega telesa, duh uživa nad resnico, da je Gospod zmagozslavec vseh temnih in naravnih sil. Zavedaj se, dragi čitatelj, kongreganist ali nekongrega-nist, da je Gospod z lastno močjo vstal, bil z lastno močjo poveličan, dočim t i n e moreš sam iz sebe ničesar, drugega kot greh, in kar hočeš v nadnaravnem redu doseči in če hočeš nekoč vstati k večni slavi, moreš to edino po Jezusu Kristusu v sv. Evha-ristiji. »Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.«

Iz povedanega sledi, da je nujna potreba, če hočeš v veri in upanju na prihodnje vstajenje ohraniti v sebi duhovno življenje, da smrtnemu grehu odmreš in zaživiš božje življenje, doživiš v sebi vstajenje svoje duše od smrti greha. Pomlad je. Vse se prebuja k novemu življenju. Zbudi se tudi ti! Na-ravno življenje, ki se dogaja pred nami, je le medla primera nadnaravnega v nas. Dočim prvo samo od sebe zamre, božje življenje v nas ne premine, če ga mi sami zlobno ne uničimo. Zato grehu odmreti, »da živimo za Boga v Je-zusu Kristusu,« (Rim 6, 10). Zelo pogostokrat se združuj v sv. obhajilu z Je-zusom, da tako postajaš ž njim isto telo in ista kri. In to ne raztreseno, mlačno in morda celo iz navade. Z živo, tako vero kot pri prvem sv. obhajilu, s tako ljubeznijo, da si pripravljen v sebi nositi tudi goreče srce, s takim upanjem, ki je trdno kot nebesni svod nad nami.

Vsi smo več ali manj podobni apostolom na gori Tabor, ki so se okrog poveličanega Učenika posedli in prekipevali od veselja, in niso vedeli kaj bi počenjali. Ko je bil Jezus osamljen in je skril svoje božanstvo (zlasti na križu), so ga skoraj vsi zapustili. Tako se tudi naše misli okrog poveličanega Zveli-čarja še nekoliko sučejo, manj pa okrog evharističnega Jezusa v tabernaklju.

»Skril si bil na križu kakor Bog samo, tu (v hostiji, tabernaklju) še kot človeka te ne zre oko.« Da bodo tudi pod posvečeno hostijo naše misli sladko uteho, ga pogosto obiskujmo in prosimo: »Gospod, vedno bolj in bolj mi vero utrjuj, upanje, ljubezen v srečo pomnožuj.«

Ce naj ti bo sv. Evharistija poroštvo vstajenja, moraš vstati iz grehov in se ne več vanje povrniti. Kakor je Kristus vstal od mrtvih in nič več ne umrje, tako ti ne umri več duhovne smrti. Da ti bo duša vedno bolj rastla v milosti božji, pogostokrat prejemaj telo Gospodovo v svesti si, da prejemaš vase »Seme« in »Poroštvo« nesmrtnosti. Kadarkoli greš med dnem v cerkev, ponizno prosi Jezusa žive vere. Vsakokrat pa, ko misliš na evharističnega Jezusa, moli s sv. Tomažem: »O Jezus, ki te gledam skritega sedaj, prosim želje vroče mi izpolni kdaj; v raju mi odgrni mili svoj obraz, srečen naj te v slavi gledam večni čas.«

Vstal je Kristus, vstali bomo tudi mi,
pa le po presveti Evharistiji!
Aleluja!

L. B—č

Mladi cilji

Zmeraj je usodno, ako se skuša človeški duh otrestiti zunanjih oblik, ki mu je v njih odmerjeno udejstvovanje, domišljujoč si, da so mu le v napotje pri njegovem napredku. Res je, da človek mnogokrat težko prenaša njih pritisk, ne dela pa prav, ako jih hoče radi tega razbiti in zaživeti neko življenje, ki bi moralo sličiti bolj življenju čistega duha kot pa življenju človeka. Taki naporu navadno izvirajo iz prevelikega teženja po svobodi in iz prevelikega poudarjanja afektivne, obenem pa zapostavljanja razumske narave človekove. Vodijo pa naravno v razkroj. Je namreč proti pameti, da bi človek v sebi zatajil svojo čutno naravo; kar pa je proti pameti, ustvarja nered in kaos. Radi tega so ti nazori v zvezi s težkimi posledicami in jih lahko imenujemo nesmotrne in brezsrčne.

Saj se mora, če vzamemo konkreten primer, delo katoličanov vršiti po nekih določenih oblikah, izmed katerih je morda najvažnejša — organizacija. Kakor hitro ne pojmujeemo več našega občestva kot nekaj stvarno organizirane, našega dela kot funkcije tega organizma, se že pojavlja neke vrste razkroj. Skratka, vsako uspešno delo zahteva pred seboj smotrno organiziranost. Zato nam je tudi lahko hitro jasno, zakaj duhovno življenje pri nekaterih narodih tako procvita. Njih gorečnost ni ostala le v duhu in besedah, ampak se je »udejstvila« v žive oblike, obudila k življenju različne organizme, v katerih šele pride do izraza moč, življenje in udarnost in s katerimi je mogoče delovati v sedanji dobi, dobi svetovnih organizacij. Kjer si zna duh ustvariti enotne, organsko povezane oblike, organizacije, tam se tudi lahko razmahne, kjer pa ne, stoji obupan, brez moči pred krutostjo razmer, kakor La Mennais-jevi popotniki pred ogromno skalo, ko s sklonjenimi glavami žalostno pričakujejo noči, s strahom poslušajo rjojenje divjih zveri in si ne vedo pomagati. V resnici je po vrednosti duh pred materijo in nadnaravnost pred naravo, in moramo pod tem vidikom presoati tudi organizacijo; nespametno in brezsrčno pa je, da bi jo vsled tega omalovaževali ali sploh odklanjali! Saj je pri človeku materija časovno celo pred duhom, človek si more graditi svoje spoznanje le na čutnih stvarih, le iz narave se more dvigniti v nadnaravo. Duh, tako poedinca kot občestva, je svoboden in samostojen le v zdravem organizmu, le tam se lahko vsestransko razmahne, tam gre njegova iniciativa v pravilno smer. Pojav preziranja ali razbijanja organizacije radi svobodnejšega razmaha duha ali radi večjega poduhovljenja verskega življenja, je enostranski, nezdrav in se njegove kvarne posledice obrnejo prej ali slej proti duhu samemu.

Za nas kogreganiste so te misli važne radi tega, ker je tudi kongregacija po svoji naravni plati organizacija. Čim bolje predstavlja organsko celoto, v kateri so smotrno izrabljeni vsi deli, tem lažje in uspešnejše je njeno delo, tem večja gorečnost njenih članov, ker jih uspeh vzpodbuja in se čutijo kot pravi udje enega telesa. Boj proti organizaciji je sam po sebi direkten boj proti kongregaciji, saj je kongregacija po svojem bistvu organizacija! Kongregacije so torej v tem živlensko zainteresirane. Skoraj ni potrebno govoriti, da bi neorganizirana kongregacija, če bi bila sploh možna, mogla kaj doseči. Vodstvo duš je največja umetnost, kot pravi sv. Gregorij Veliki, in je treba pri njej vseh pripomočkov in metod, ne pa da bi jo kar kratkomalo prepustili samostojni in svobodni razgibanosti duhov!

Še v večji meri velja to za Katoliško akcijo, ki je po svojem obsegu svetovna akcija in potrebuje bolj ko vsaka druga sistematične organizacije, preizkušenih metod, natančnih načrtov. Kaj smešno bi bilo na primer, ako bi se hoteli katoličani proti dobro organiziranemu boljševisškemu brezboštvu boriti brez organizacije, brez enotnosti, brez discipline, pa najsi bi bilo še vse tako poduhovljeno in doživeto!

Seveda je v besedi organizacija zapopadenih že več drugih pojmov. V organizaciji mora vladati harmonija in disciplina, kakor se v sedanji dobi imenuje ena izmed najlepših krščaskih kreposti — pokorščina. Brez te kreposti si skupne akcije ne moremo misliti. Da je premnogokrat zelo težko podvreči se in ubogati, to radi priznamo, nepremišljeno pa je delo onih, ki radi tega nas mladino od nje odvrčajo, nam jo slikajo kot nekaj ponižujočega, za napredek duha škodljivega. Naša moč je v organizaciji, a organizacije brez discipline ni! Prav tako spada nujno k organizaciji vodstvo, avktoriteta. Saj smo prav po njej edini, saj je ona tvorni vzrok našega uspeha.

Kongreganistu je disciplina sveto načelo, sveta mu je avktoriteta, najbolj avktoriteta Cerkve. Morda zveni to za koga neprijetno, toda druge pomoči ni: organizacija, vodstvo, pokorščina!

Če si zastavimo vprašanje, zakaj je naše delo po vojni zgubilo na zaletu, zakaj smo nehali napredovati v smislu velike Mahničeve revolucije in v smislu programa slovenskih katoliških shodov, se nam sam ob sebi ponuja odgovor: izgubljali smo se v nekakih utopijah po poduhovljenosti, po doživetjih, zasmehovali in razbijali to, kar je bilo do tedaj zgrajenega, namesto, da bi se vrgli na delo, ki nam ga je kazala Cerkev. Je pa seveda razumljivo, zakaj smo preslišali klic Cerkve, saj je Cerkev zahtevala od nas discipline, zahtevala je, da se trdno organiziramo. Mi pa še zdaj mislimo ponekod, da je avktoriteta le za šibke in slabotne, da organizacija utesnjuje duha, disciplina mu jemlje »razgibanost«. Zato pa imamo tudi temu primerne sadove. Koliko mladine se nam je zadnje čase odtujilo! Vrgli smo vstran orožje, ki se zdaj z njim drugi proti nam bore ter nam delajo veliko škodo! Pa to je le najvidnejše dejstvo. Vso škodo, ki je radi gonje proti organizaciji nastala v naših vrstah, bi bilo težko popisati.

Cerkev nas kliče na organizirano delo. Glas Cerkve je božji glas in mi mu bomo sledili. Naše kongregacije morajo predstavljati enote, kjer je trdna disciplina in močna zavest skupnosti s Cerkvijo. Ustvariti hočemo organizirane oblike, v katere bomo zanesli živega duha Katoliške akcije, duha Evharistije, Kristusovega duha, in s katerimi bomo dalje širili kraljestvo Kristusovo. To hočemo!

G. F.

Kongreganist ljubi Marijo in ji služi:
ona mu je Mati in Gospa.

Katoliški radikalizem

Beseda radikalizem nam je postala skoraj odiozna. Dobila je prizvok fanatizma in enostranske omejenosti, ki se res ne sklada s pravo mladostjo. Tako so nam liberalistične fraze dolgo zastirale pogled v bistvo radikalizma. Pod to besedo smo si predstavljali nekaj, kar so v ta pojem stlačili drugi, o čemer pa v radikalizmu niti govora ni. Saj radikalizem ne pomeni nič drugega, nego temeljitost, korenitost (radix = korenina), dosledno uveljavljanje določenih načel v zasebnem in javnem življenju.

Razlikujemo pa radikalizem v teoriji in praksi.

Radikalizem v teoriji je vedno dobrodošel, celo nujno potreben. Človek je razumno bitje, zato uravnava vse svoje življenje po svojem spoznanju, čigar celokupnost imenujemo svetovni nazor. Če torej uravnava človekovo življenje svetovni nazor, načela, ideje, teorija, moramo nujno skrbeti za to, da so naša načela jasna, da je naš svetovni nazor določno izoblikovan. Vemo sicer, da teorija je in ostane teorija, kateri se praksa lahko samo bolj ali manj približa, da pa tako premočrtna in dosledna nikdar ne more biti. Prav to pa nas zopet nagiba, da skrbimo za jasnost in določenost svetovnega nazora. Če se namreč praksa teoriji lahko samo približa in ji je nemogoče ostvariti popoln ideal, sledi že iz tega, da bo življenjska praksa vsakega posameznika tem bolj zaostajala od ideala človeka, čim nejasnejša bodo njegova načela, čim manj ustaljen in izoblikovan njegov svetovni nazor. In prav to jasnost nam daje radikalizem. Zaradi svoje temeljitosti in doslednosti nas obvaruje premnogih napak, ki izvirajo iz površnosti in nedoslednosti, da omenim samo tudi teoretično prevrednotenje vrednot, ki je danes, skoraj bi rekel, splošen pojav.

Kakor je radikalizem v teoriji koristen, tako lahko postane v praktičnem izvajanju v življenju škodljiv. Ljudje smo pač taki: hoteli bi še, a storimo tako težko. Sokrates se je motil, ko je mislil, da je spoznati in storiti isto. Po izvirnem grehu je človekova volja oslabela in od tedaj plava človek med nebom in zemljo, pada, pa se zopet dviga. Le redki so dovolj močni, da trajno vzdrže na višinah, ne da bi padli. Če bi zahtevali dosledni radikalizem v življenju in samo s tem merilom sodili ljudi, kdo bi ostal neobsojen? Morda nastopijo dobe, močno prepojene z lažnimi idejami, ki ogražajo obstoj n. pr. kakšne naravne družbe. Izbirati moramo med dvojnimi zlomi: ali dopustimo, da družba propade ali pa se oprimemo radikalizma tudi v praksi, ki bo zelo verjetno temu ali onemu storil krivico ali ga celo tako ali drugače uničil. Jasno je, da bi v takem skrajnem primeru morali izbrati manjše zlo, da obvarujemo obstoj naravne družbe. Toda to je samo skrajni primer in zato smemo trditi, da je popoln radikalizem v praksi dovoljen samo ob določenih razmerah kot izjema.

Preden pa ta izvajanja naobrnamo na katoličane, pogledimo nekoliko na življenje katoličanov pretekle in polpretekle dobe.

Človeški element v katoliški Cerkvi je preživel stoletja, ki so, iztrgana iz njene vodstva, proglasila nove ideje. Prav za prav niso bile nove, celo Cerkvi so bile vzete, nova je bila le posplošitev teh načel. Proglasili so jih za absolutna. V njih so gledali boljše bodočnosti, njim so pripisovali moč, da bodo razvila človeško kulturo do viška. Cerkev in njen nauk pa so proglasili za nazadnjaški, očitali so ji, da je postala cokla, ki zavira napredek človeštva. Preplavili so ves svet s svojimi idejami, napravili so jih moderne, in kdo bi se modil upiral? Tako so se tudi katoličani, ki so pod vplivom janzenizma vedno bolj izgubljali močno vez s Cerkvijo v presv. Evharistiji, nasrkali strupa, ki ga je bilo polno ozračje. Katoliške ideje so se umaknile lepo donečim frazam modernizma, katoličani so nasadili meglenim frazam nacionalizma, fašizma in socializma. In tako smo prišli do tega, da smo skušali sklepati kompromise na škodo katoliških načel z liberalizmom (liberalni katolicizem) in socializmom (krščanski socializem).

Da je postalo tako stanje nevzdržno in nam v sramoto, je jasno. Zato je pa tudi že skrajni čas, da se oprimemo katoliškega radikalizma v teoriji. Saj je kakor angel z ognjenim mečem pred vrati raja, da se v nauk Resnice ne prikradejo zmote, ki jih po svetu kar mrgoli. Zlasti potreben nam je katoliški radikalizem v naukih danes, ko vsakdo prodaja in za edino zveličavno proglašja svojo originalnost, s tem pa samo veča duševni kaos. Da stojimo na prelomu vekov, pravijo. To se pravi z drugimi besedami, da se v današnji dobi odloča usoda prihodnjih stoletij, to se pravi, da je od današnje duševne borbe odvisna usoda prihodnosti, to se pravi, kdor zmaga sedaj, tega bo bodočnost! Kako pa naj samo upamo na zmago svojih načel in svojih idej, če jih bomo skrivali pod mernik ali jih celo pačili s svojimi originalnostmi? Katoličani se bomo v bodočnosti lahko uveljavili le, če bomo jasno in pogumno izpovedovali »vse in celo krščansko resnico« (Qu. a.). Zavedati se moramo, da je individualizem blizu zatona in da bodo v bodočnosti postala nositelji življenja občestva in šele v njih posamezniki. Saj se že danes vedno bolj zaostruje nasprotje med vero in nevero, konkretnije: na eni strani boljšeizem in framasonstvo, na drugi predvsem katoliška Cerkev. Zato je

nujno, da opustimo vse osebne originalnosti in duhovitosti, ki jih tako radi dodajamo katoliškim naukom na škodo čistemu nauku in na škodo enotnemu naziranju, zato je nujno, da v enem duhu postavimo eno fronto in bran katoliških načel.

A to še ni dovolj. Mi moramo »vso in celo krščansko resnico« ne samo izpovedati, mi jo moramo tudi živeti! Lahko je namreč učiti, težje je po svojih naukih živeti. Če smo prej dejali, da radikalizma v praksi ne moremo izvajati, smo mislili predvsem tako, da se ne smemo postaviti drugim za sodnike. Kajti radikalno katolištvo v praktičnem življenju bi bilo vsekakor ideal. A z ideali je žal tako, da v življenju mnogo izgube. Lahko bi celo trdili, da življenje sploh ne pozna do skrajnosti realiziranih idealov. Toda vključ temu pozna zgodovina mnogo ljudi, ki so se idealom, n. pr. idealu katoliškega življenja, močno približali. In to je naša naloga: da dosežemo čim večjo podobnost našemu idealu, ki je v tem primeru vtelesen v Jezusu Kristusu. Radikalizem v teoriji bo kazal volji pravo pot, volja pa ga bo udeležila tudi v praksi. Toda ta praktični radikalizem, ki ga lahko sicer postavimo kot splošno nalogo vseh katoličanov, mora biti vedno individualen v tem smislu, da zahtevam radikalno katoliško življenje od sebe samega, ne pa od drugih. Le tak individualni radikalizem nam bo pokazal pravo mejo, da ne bomo pretiravali zlasti v zahtevah do drugih. Spoznali bomo tako iz lastne izkušnje, da je hoteti in zahtevati eno, storiti pa drugo. Obenem pa bo ta individualni katoliški radikalizem izpolnil največjo nalogo današnje dobe: obnovo nravi posameznikov in preko njih tudi družbe in tako postavil trdne temelje za boljše bodočnost, ki je sedaj še vsa temna, nejasna in strah vzbujajoča, pa naj se v njej uveljavi kolektiv ali še individuum.

Da sklenem: sedanost je težka, bodočnost nič dobrega obetujoča, a nam se ni treba bati bodočnosti, če bomo imeli pogum postati radikalni katoličani v mišljenju in delovanju. Zapad že doživlja katoliško renesanso, dal Bog, da je mi ne bi prespali!

if.

Velikonočna pesem

*Spokorne misli so v nas zagorele:
Čakanja, upanja, prope est Dominus,
blizu, skoro že vonjamo sladke korake,
skoro že slutimo mehko utripanje
sladkega dihanja vstalega Jezusa!
V hitrem ugašanju oljnatih luči
trepete želje: po Sinu, po Bratu,
po Vstalem, po čudežu močnem,
po Kruhu in Vinu, po nečem velikem in sočnem — —*

*Solnce pomladnih razkošij nas je ogrelo:
Novih nam upanj nasule so pesmi v naročja.
V nas je dozorel laetere, resurgere —
V nas se je zbudil nov glas:
Kristus od mrtvih vstal je za nas!
Skala je mrzla in mrzle so tesne ograde.
Solnce je toplo razgrelo samotne livade:
Vstali šel mimo je poln življenja!
Vstali šel mimo je poln hotenja!
Vstalemu mi se, mladina, pridružimo sveti
Vstalemu naši najlepši so — cveti!*

Lojze Jože Žabkar

*Najsvetejši Zakrament je duša Cerkve, življenje duhovništva, središče vse
naše ljubezni. Najsvetejši Zakrament je Jezus, Jezus pa je naše vse.*

P. Kinaue.

Naš apostolat

(Konec)

III. Vrste kongregacijskega apostolata in lastnosti apostolov.

1. Kongregacijski apostolat naj se ravna ne le po osebnih zmožnostih, temveč tudi po mejah družabnega stališča, kakor smo videli v prvem pravilu. Ni vsak za vsako apostolsko delo, a nekaj vsak premore in zato tudi mora narediti. Apostolska naloga Cerkve je trojna: učeniška, duhovniška in vladarska. Tako je trojen tudi laiški apostolat: učiti, posvečevati in navajati k dobremu. Učimo z besedo in z zgledom. Posvečujemo z molitvijo in daritvijo. Na krščansko življenje navajamo druge z zgledom, pridobivanjem, dejanji itd. To so torej splošno razne vrste apostolata. Četudi dijak ne more vedno vseh izvrševati, četudi nima zanje ne naravnih zmožnosti ne znanja ne dovolj vpliva, mu vedno gotovo ostanejo: apostolat zgleda, molitve, pridobivanja in še kateri.

2. Vzgoja za apostolat je v tem, da se okrepe in razvijejo potrebne naravne in ravne zmožnosti za apostolat. Papeška okrožnica o socialnem vprašanju zahteva od apostola: resni studij za apostolat, tenek čut za pravičnost, modrost in pravičnost ter globoko ljubezen Kristusovo. To so kreposti! Te zidajo pa na tehle naravnih prednostih: apostol mora imeti trdno katoliško mišljenje, plemenito in požrtvovalno srce, odločno in stanovitno voljo, veselost, preprostost, odkrit značaj, ponižnost in tudi ponos — to so osebne vrline; dalje si mora znati pridobiti spoštovanje, zaupanje, vpliv in priljubljenost, tudi avtoriteto — to so družabne vrline, na katerih zidajo nadnaravne kreposti. Nič ni bolj škodljivega apostolu kakor fanatizem, trmasto navijanje zgolj na »načela« ali nauk. Apostol mora znati najti pravo in uspešno pot do človeka. Razumevati ga mora, tudi njegove zmote in napake naj razumeva, šele potem jih bo znal zdraviti. Samo pouk in nauk še nista vse, vplivi na srce so navadno važnejši kakor vplivi na razum.

3. Na eno vrsto vsem dijakom mogočega in žalibog ponekod precej pozabljenega apostolata moram še opozoriti. To je apostolat žrtve. Kaj ta premore, berete lahko v življenju sv. Terezije Deteta Jezusa. Koliko milosti bi s tem tihim apostolskim delovanjem lahko izprosili svetu, koliko bi lahko zaslužili milosti za druge! Ker smo občestvo svetnikov, moremo priklicati s svojimi dobrimi deli, zlasti če jih opravljamo prav iz zadostilnega namena, tudi na druge ude Kristusovega telesa, na tiste, ki so opešali in ne žive več božjega življenja. Posebno letos naj bi bil ta apostolat naša naloga, ko se pripravljamo na kongres. Vršimo ta apostolat žrtve za uspeh našega kongresa! To je morda največja naloga naših kongregacij še v tem semestru.

IV. Konkretna naloga.

Pa vi bi radi vse bolj zgrabljive reči o našem apostolatu. O tem bi prav za prav morali pisati dijaki sami. Kakšen naj bo naš apostolat?

1. Najprej skrbimo za živo delavnost tistih odsekov, ki so obenem apostolski. Taki so: evharistični, misijonski, dobrodelni, tiskovni itd. Vsak nudi velikanske možnosti pridnega apostolskega dela!

2. V pravih samih imamo med apostolskimi deli naštet: dela telesnega in duhovnega usmiljenja (jih znate najprej res vsaj naštet?), pridobivanje drugih — kolika naloga; poznam kongregacije, kjer imajo poseben in uspešen propagandni odsek. Dalje omenjajo pravila še en važen apostolat: bramba in čutenje s Cerkvijo. Posebej go-

vori o tem 33. pravilo: »Dober družbenik mora predvsem biti vzoren kristjan, s tem, da svojo vero in življenje popolnoma uravna po veri in običajih svete katoliške Cerkve: da hvali, kar ona hvali, zameta, kar ona zameta, v vseh stvareh misli, kar ona, in se nikdar ne sramuje, ne v zasebnem ne v javnem življenju, delati kakor dober in poslušen sin tako svete matere.«

3. Nekje so naštevati kongreganisti sami, v čem morejo z majhnimi deli izvrševati apostolat. Povedali so n. pr. tole: skrbeti hočemo, da bodo profesorji priznali, da so kongreganisti najvestnejši dijaki, pozdravili bomo vsakega duhovnika, se odkrili pred vsakim križem, lepo poklekali v cerkvi, skrbeli bomo, da bodo naši starši brali katoliške liste, ubogali starše, kadar je najtežje, odrekli si sladkarije, da pomagamo misijonarjem, le pomilovali bomo kot ubogega nevedneža vsakega, ki se iz verskih reči norčuje itd.

4. V neki ljubljanski kongregaciji je voditelj skušal dobiti statistiko, koliko dobrih del izvrše člani v imenu kongregacije ali zanjo. Samo eden je zapisal, da je o počitnicah doma predaval fantom o lepoti kongregacije, nad polovica odgovorov pa je bila priznanje: nič nisem naredil! Tedaj so si apostolske naloge začeli podrobno določevati in deliti. Tudi to je važno: izbrati določeno nalogo in to izvršiti, šele potem začeti kaj drugega.

Za sklep naj sledi privatno izpraševanje vesti. Zadnji stavek pa naj bo — trdni sklep... Saj razumete. Sveto delo nas kliče. Prosimo Gospoda, da pošlje tudi naše kongregacije na delo v svoj vinograd!

Marjan Breznik,

dne 15. oktobra 1917 si bil v cerkvi sv. Petra po dobroti usmiljenega Boga in njegovem nedoumnem sklepu izbran in izvoljen za otroka božjega.

Rodil si se iz Boga, prerodil iz vode in Svetega Duha, bil ozaljšan z božjim življenjem, preustvarjen po podobi božji v brata Jezusa Kristusa, povzdignjen v tempelj Svetega Duha, preobražen v uda telesa Kristusovega, vsajen kot mladika v njegovo sveto vinsko trto, sprejet v sveto ljudstvo, kraljevsko duhovstvo, božji rod krščenih božjih sinov in hčerá.

Zdaj si ud Cerkve božje, svete katoliške Cerkve. Pravico imaš. Prejemaš Telo Gospodovo, pravico imaš, dobivaš pri sveti spovedi odpusčenje grehov, napolnjen si v zakramentu svete birme s Svetim Duhom in postaneš vojščak Kristusov. Z mašniškim posvečenjem moreš postati deležen duhovništva Kristusovega, ali pa moreš prejeti zakrament svetega zakona. V hudi bolezni bo vsak duhovnik prihitel na tvoj klic, da ti podeli zakrament svetega maziljenja in blagoslov za bolnike ter te posveti za smrtni boj.

Pravico imaš do vseh blagoslovov in posvečenj Cerkve, deležen si vsake maše, ki se kjerkoli na zemlji daruje, iz obilnega zasluženja Kristusa in svetnikov moreš prejemati milost za milostjo, zakaj tvoje občestvo sega celó v kraljestvo umrlih ter do serafov pred božjim obličjem.

Ko te Gospod pokliče k sebi, ti gre cerkveni pogreb, zakaj poklican si v častljivo vstajenje in neizrekljivo veselje blaženega Boga, ki živi in kraljuje na veke.

Zavedaj se vedno svojega izvoljenja in tudi živi, kakor se spodobi! To ti podeli Gospod!

Nasproti cerkvi so končno tudi najsilnejši tirani le slabotni dečki.

Leo, protestant.

Kako sem postal katoličan

Košček človekove usode

(Iz nemščine prevedel St. Cel.)

(Nadaljevanje.)

Ko sem bil tako ves v mislih, se mi je posvetilo. Škofova palača je bila velika, in veliko sob je bilo tu. Po vseh sem se smel svobodno kretati. — Sedaj sem se spomnil, da je bilo marsikje najti raznih knjig. Spodaj v prvem nadstropju na primer je bila velika sprejemna soba. Dansko se to imenuje »Forsamlingsvaerelse«. Sem je prihajalo mnogo tujih obiskovalcev. Večkrat je pustil kdo kakšno knjigo tu. Tudi v drugih sobah je bila včasih kaka knjiga na stolu, na mizi ali kje drugje.

S tem bi si lahko pomagal. Treba mi je bilo tako knjigo le poiskati, jo prinesiti v svojo sobico in jo tu prebrati. Ko bi knjigo prebral, bi jo zopet položil ravno tja, kjer sem jo bil vzel.

Ta misel se mi je zdela tako posrečena, da sem jo koj začel uresničevati.

Skočil sem pokonci, stekel iz svoje sobe in po dveh minutah sem se vrnil z lepo knjigo. Našel sem jo na polici pri oknu v prvi sobi, ki sem stopil vanjo.

Takoj sem sedel k mizi in začel brati. V kratkem času sem prebral to prvo knjigo.

Nesel sem jo tja nazaj, kjer sem jo vzel in zopet sem šel iskat drugo knjigo. Tudi to sem kmalu našel. In tako je šlo nekaj dni na ta način naprej.

Od sedaj naprej nisem šel skoraj nikdar iz hiše, ampak sem sedel ves dan v sobi in bral knjigo za knjigo. — Ta nova zaposlitev mi je bila zelo všeč.

Tako je minilo skoraj deset dni. — Tedaj sem ravno končal zopet eno knjigo in šel sem doli po stopnicah, da bi jo položil na mesto, kamor spada.

Nato sem šel v veliko sprejemnico doli v prvem nadstropju. Ko sem vstopil, sem takoj zagledal na okrogli mizi sredi sobe veliko knjigo. Hitel sem tja in si ogledal knjigo. Bila je velika in debela in povrh še krasno opremljena. Odprl sem jo in bil sem veselo presenečen, ko sem videl, da je bila polna prekrasnih slik.

Zaprl sem jo, jo stisnil pod pazduho in jo nesel v svojo sobico.

Sedel sem k mizi in takoj začel s prvim poglavjem. Bila je pisana zanimivo in polna je bila napetih zgodb.

Bral sem do večera. Le toliko sem prenehal, da sem šel jest.

Drugi dan sem bral naprej in popoldne sem imel že pol velike knjige za seboj.

Bral sem knjigo v najboljši veri; a nahajal sem se v veliki nevarnosti, ne da bi kaj hudega slutil.

Tedaj namreč še nisem slutil, da so na svetu tudi slabe knjige. Mislim sem, da morajo biti vse knjige dobre in brez nevarnosti, saj so jih vendar odrasli ljudje pisali. In odrasli so vendar pametni.

Kratkomalo, niti slutil nisem, da je bila ravno ta velika in lepa knjiga in polna podob ter napetih zgodb, da je bila ravno ta knjiga slaba in zelo nevarna, da, celo grda je bila in skrajno kvarna. Knjiga, ki bi mi lahko za celo življenje zelo zelo škodovala.

In sedaj sem jo bil že polovico prebral in nisem še našel strupa, ki je bil v njej. Dosedaj, hvala Bogu, mi še ni škodila.

Kar je bilo slabega in nezdruživega v tej prvi polovici, sem sicer prebral, najbrž pa nisem vsega razumel, pa tudi to, kolikor sem razumel, mi ni vzbudilo zanimanja. Pazil sem le na napete in zanimive dogodivščine, ki jih je bila knjiga polna.

Ko sem tako sedel ves zatopljen v to knjigo, tedaj je nekdo potrkal na vrata moje sobice...

»Noter!« sem zavpil in kar naprej gledal v knjigo.

Vrata so se odprla. In kdo je vstopil. — Nihče drugi kot sam škof.

Hitro sem vstal in ponudil visokemu gostu stol.

Škof pa je stal, me prijazno pogledal in rekel:

»Malo sem te hotel obiskati, Nonni. Slišal sem, da si zadnje čase prav posebno priden. Povedali so mi, da si skoraj ves dan v svoji sobici in se baviš le z branjem in študijem. To me zelo veseli, Nonni. To je vzorna pridnost... In tako pridnost moram priznati in pohvaliti...«

»O, gospod škof,« sem ponižno odgovoril, »to je le zato, ker sem tak strasten bravec. To sem bil že doma. Tudi sem že mnogo knjig prebral.«

»Zelo me veseli to, Nonni. Ta pohlep po branju ima svoje dobre strani. Koristil ti bo pri tvojem študiju na Francoskem. Tudi zdaj ravno bereš, kakor vidim.« — Pokazal je na veliko knjigo, ki je ležala na mizi. — »Moj mali, kakšna pa je ta knjiga, ki jo ravno zdaj bereš?«

»Zelo zanimiva knjiga je to, gospod škof,« sem odgovoril. »Notri je veliko napetih zgodb.«

»Pa kako se imenuje knjiga, moj mali Nonni?«

»Tega ne vem, gospod škof. Naslova še nisem pogledal. Ga bom takoj.«

Škof se je nasmehnil. »Tako delajo dečki,« je dejal tiho.

Takoj sem začel iskati naslovno stran. Ko sem jo našel, sem vzel sijajno vezano knjigo v roke, se obrnil k škofu, da bi mu prebral naslov.

Bila je francoska knjiga, predstavljena v danščino. Naslov je bil najprej tiskan v francoščini z drobnimi črkami, potem pa z debelimi črkami v danščini. Prebral sem oba naslova, kolikor sem znal. Pisano je bilo:

Les mystères de Paris
par Eugène Sue.

To je bil francoski. Danski naslov pa se je glasil:

Pariser Mysterier
ved Eugène Sue.

Bile so torej zloglasne »Pariške skrivnosti« od Eugena Sue.

Ko je škof to slišal, me je začudeno pogledal in razburjeno spregovoril:

»Kako! Pariške skrivnosti! Otrok, vendar! To je slaba knjiga, kar ti bereš! Popolnoma pohujšljiva knjiga!«

»Tega nisem vedel, gospod škof. Mnogo zanimivih stvari je v njej,« sem se jecljaje opravičeval, »in le take zgodbe berem.«

Ne da bi poslušal moj odgovor, je škof ves besen nadaljeval:

»Nonni, pa kdo ti je dal to knjigo?«

»Nihče mi je ni dal, gospod škof!«

»Kako! Nihče ti je ni dal! Kje pa si jo torej dobil?«

»Gospod škof, doli v prvo nadstropje sem šel, v sprejemno sobo. Tam je ležala, na mizi. Tam sem jo vzel in jo prinesel sem gori, da bi jo bral. Mislim sem jo pa takoj zopet nazaj nesti, ko bi jo prebral, gospod škof.«

»Kako!« je vzkliknil škof in me debelo gledal. »V sprejemnici si jo vzel! Ali vsako knjigo, ki jo najdeš v hiši, prineseš sem gori in jo bereš?«

»Da, gospod škof, dosedaj sem delal tako. Ali ne bi smel?«

»Za božjo voljo, otrok, to ne bi smel! Saj niso na svetu le dobre knjige, ampak tudi slabe in pohujšljive. In ta je ena najslabših!«

Ko je to izgovoril, je škof sedel na stol in opazil sem, kako je bil potr in zaskrbljen.

Tako je sedel nekaj časa in zamišljeno gledal predse. Tedaj sem slišal, kako je govoril — čisto tiho, kakor bi sam sebi govoril: »Kako neki je ta

nenravna knjiga prišla v hišo? Najbrž jo je pustil v sprejemni sobi kakšen obiskovavec.«

Jaz pa sem stal tu v zadregi in dolgo časa nisem vedel, kaj naj storim.

Ko pa sem videl, kako žalosten je škof, se me je polastilo sočutje in mislil sem si:

»Moram nekaj storiti, da ga potolažim.«

Zelo se mi je bil namreč priljubil ta dobri škof. Vedno je bil tako dober zame. In zdaj je bil tako potr. In zdelo se mi je, da sem jaz kriv tega, seveda ne po svoji volji.

»Na vsak način moram poskusiti, da potolažim dobrega škofa,« sem ponavljal sam pri sebi.

Nisem vedel, kako naj začnem. — A takoj sem se spomnil:

Hitro sem šel k njemu, ga poln globokega sočutja prijel za roko in z najboljšim namenom, da ga zopet spravim v dobro voljo. Rekel sem, ne da bi premislil svoje besede:

»Prosim Vas, gospod škof, ne žalostite se zaradi mene. Nočem Vam delati težav. Nasprotno, vedno Vam bom pokoren in vse bom storil, kar boste želeli od mene.«

Komaj pa sem to izgovoril, sem se zdrznil. Ustrašil sem se, ker prišlo mi je na misel, da sem s to obljubo — samo na sebi lepo — zinil nekaj skrajno neprevidnega in nevarnega zame.

Hotel sem vendar predvsem: ohraniti si svobodo, posebno pa nasproti škofu. Vedno sem mislil na to, kako bi ostal v njegovi hiši od njega neodvisen. Nisem maral priti v tak položaj, da bi me kdo silil h kaki stvari — proti moji volji.

In kaj sem sedaj storil po neprevidnosti s to svojo obljubo? Izročil sem vso svojo prostost v škofove roke! Torej bi me lahko celo v osnovno šolo vtaknil, če bi se mu zljubilo!

Bil sem obupan! Jaz neumnež, kaj sem storil! Kako sem mogel ravnati tako neumno in nepremišljeno!

Zdaj sem bil jaz tisti, ki je bil ves v žalosti in v skrbih. — Stopil sem par korakov nazaj, povetil glavo in ves nesrečen gledal predse v tla.

Nisem vedel izhoda. Hotel sem ostati nevezan, dane besede pa nisem smel prelomiti. — Obljubo prelomiti, to je veljalo pri nas na Islandu za največjo podlost, ki jo more človek storiti. Kdor je to storil, je veljal za brezčastnega.

Z eno besedo, bil sem čez vse nesrečen.

Škof pa je bil potolažen. — Vstal je, se obrnil k meni in me prijazno nagovoril:

»Moj mali Nonni, kar si mi sedaj rekel, je zelo lepo in plemenito. Srčno sem ti hvaležen za te besede. Vem namreč, dobri otrok moj, kako težko mora biti obljubiti kaj takega tebi, ki tako ljubiš svojo prostost...«

»Kam pa meri to? — O, zakaj sem to obljubil!« sem govoril pri sebi, ko me je škof tako hvalil.

On pa ni slišal mojih misli, ampak je prijazno govoril dalje:

»Torej, Nonni, ti me hočeš v vsem ubogati. Torej dobro. Takoj te bom potipal.«

»O dobri Bog,« sem si dejal.

»Zadnje čase sem namreč že večkrat mislil na to,« je govoril škof, »da bo že čas, da te dam v kakšno — dobro osnovno šolo...«

Stal sem tu, ves trd od strahu in nisem mogel spraviti besede iz ust...

Škof, ki ni umaknil oči od mene, je najbrž zapazil moj strah, ker je čez nekaj časa nadaljeval:

»Otrok, saj menda imaš veselje iti v šolo, ali ne?«

»Gospod škof,« sem odgovoril, »če hočem biti odkrit, moram priznati, da me prav nič ne veseli.«

»Kaj, Nonni,« se je začudil škof, »ne veseli te iti v ljudsko šolo? Zakaj pa ne?«

Pripovedoval sem mu, kaj vse sem bil slišal o teh šolah: da so otroci vedno zaprti v ozkih šolskih sobah in učitelji jih za vsako malenkost tepejo.

»Otrok, ti pa nisi prav poučen,« me je tolažil škof. »Noben otroci se več ne igrajo kakor ravno šolski otroci. Saj se igrajo med vsako šolsko uro. Potem pa gredo zopet v šolske prostore in se uče lepih in koristnih stvari. In kar se šibe tiče: zagotavljam te, da se ti te ni treba prav nič bati. In da boš glede tega čisto miren, ti obljubljam, dam ti častno besedo, da bom sam poskrbel za to, da se te noben učitelj ne dotakne.«

Tu si torej nisem mogel pomagati. Škof mi je vzel vse orožje iz rok. Moral sem se ukloniti in iti v šolo. Obljuba škofova glede tepeža me je sicer nekoliko potolažila, ni mi pa mogla vzeti moje nevolje proti osnovni šoli.

Napel sem vse moči svoje volje in mu po daljšem oklevanju obljubil:

»Gospod škof, če tako zelo želite, bom pa šel v šolo.«

»Prav, ljubi moj, tega sem pričakoval od tebe,« je rekel škof. »Sedaj je vprašanje še to, v katero šolo boš hodil. — V pošte v prideta le dve osnovni šoli. Prva je tu čisto blizu naše hiše. To je naša največja osnovna šola. V to hodi mnogo dobrih, veselih in bistrih dečkov. — Druga pa je pol ure daleč od tu. Ta je bolj majhna in jo obiskujejo le otroci boljših družin. Zdaj ti pa dam popolno svobodo, Nonni. Izberi si sam, v katero od obeh bi rajši hodil.«

Premišljeval sem nekaj časa. Nato sem potihem dejal:

»Najrajši bi ne šel v nobeno, gospod škof. Če pa že mora biti tako, bi Vas prosil, da me javite jutri v tej veliki šoli, pojutrišnjem pa v mali. Potem vam bom pa povedal, katero bom obiskoval naprej.«

Škof se je smejal in mi rekel:

»Zvit si, Nonni. Toda rad ti ustrežem: Jutri greš v veliko, pojutrišnjem pa v ono drugo. Potem pa pridi k meni in mi povej, katera od obeh ti je bolj všeč.«

Drugi dan sem sedel kot gost v eni izmed zadnjih klopi na bližnji veliki osnovni šoli. Imenovala se je Ansgarjeva šola. Učitelj je bil Pohl.

Dobro sem pazil na vse, kar se je med urami godilo. Proti pričakovanju mi je bilo tu res všeč. Dečki so bili živahni in do mene zelo prijazni. Učitelj pravtako.

Na svoje veliko veselje sem tudi ugotovil, da so se med odmori zunaj pod milim nebom veselo in razposajeno igrali. Na učiteljevi mizi sem pa vendarle opazil par drobnih šib. Vprašal sem enega od učencev, zakaj se te palice rabijo. Smejal se mi je in mi povedal, da so to »Spanskrör« (španski trstikovec). — Tako so jih danski dečki imenovali. — Povedal mi je, da je glavni namen, da z njimi učitelj pomaga dečkom k pridnosti in redu. — To mi ni tako ugajalo in te »Spanskrör« niso napravile name bogve kaj lepega vtisa.

Drugi dan sem šel v šolo, ki so jo obiskovali bolj gosposki dečki. Imenovala se je »König Knud šola«. Ravnatelj te šole je bil dr. Niehaus. — Tudi tu mi je vse zelo ugajalo. — Pogledal sem na učiteljev pult: tu ni bilo videti takih »Spanskrör«. To je bila takoj ena prednost König-Knud šole. Mislil sem: Tu so učitelji gotovo boljši kakor v Ansgarjevi šoli.

*O Rimska Cerkev, mati in vladarica vseh cerkva, ti boš vedno predmet
moje ljubezni in mojih slavošpevov!* Fénélon.

Sodalu Jožetu Medveščku v spomin.

Sredi najlepših akademskih let, na pragu, ko si že skoraj odhajal z univerze novemu poklicnemu delu nasproti — o božiču si naredil diplomski izpit iz prava in si se že s polnim veseljem začel pripravljati za doktorat — si moral iz naših vrst. Jetika, ta neredka tudi »akadska« bolezen, Te je neopaženo iztrgala iz našega društvenega dela, te priklenila na postelj; upali smo, da Ti bo pomladi odleglo, pa si ugašal in — ugasnil.

Vsevedni Ti je zaprl knjigo, vzel iz roke pero in Te poklical, da Te nagradi za Tvoje pridno, neumorno in vztrajno delo za naše katoliške interese. Nemi in prestrašeni smo stali ob Tvojem grobu in smo komaj vrjeli, da lega v grob zopet eden naših mladih katoliških fantov, ki je mlad dozorel in dopolnil veliko let.

Mimo vsakdanjih srečanj sva rastle na gimnaziji, prirastle na univerzo, tudi Ti si želel, da bi šel z menoj in postal duhovnik, pa Te je Bog drugam klical. Najino prijateljstvo je rastle in toliko sva si zaupala! Tih in skromen si bil, Jože, nikjer se nisi silil v ospredje, nikoli Ti ni šlo za čast in osebo, ampak samo za dobro stvar, za idejo močnega katolištva! Bil si totus quantus katoliški, načeln, poln idealizma in optimizma!

Živel si s časom in pravilno si gledal na vse dobre in slabe strani v naših akademskih vrstah, povsod si bil tovariški in odkrit. Mimo poklicnega studija in dela v »Zarji«, pri »Akademskem misijonskem krožku« in v »Vincencijevi konferenci za akademike« si rastle kot dober Marijin brat tudi navznoter, bogatil dušo in srce z zakladi, ki jih ne uničita ne molj ne rja, rastle si v vsem dobrem in lepem in velikem. Vedno topleje si čutil božje ljubezni bližino, ki Te je tako magnetično močno vlekla iz snovnosti in svetnih malenkosti k sebi v svoje naročje! Bil si sodal in Marija je bila most, po katerem si hodil v težkih urah mladostnika, študenta in akademika k Njemu, Sinu, Učeniku in Tolažniku! Tvoje mlado življenje kakor en sam magnificat, katerega si ob uri ločitve prelil v mirni vdanosti v fiat — zgodi se Tvoja volja, Oče!

Jože, majhen si bil »humilis corde« in pa »ex fide vivens« si nam vsem sošolcem

in tovarišem in sodalom tako tesno prirastle na srce, da Te bomo ohranili v najlepšem spominu, Ti pa prosim pri Vsedobrem za nas, da bi Ti mogli slediti in biti močni v težkih urah slovenskega naroda! Da bi hodili po poti k Resnici, po kateri si Ti našel k Njemu, ki je Ljubezen, Lepota in Življenje!

Lojze Jože Zabkar.

Stolna dijaška kongregacija, oddelek »Minor« v Ljubljani.

Ko smo v začetku šolskega leta zopet začeli z delom, smo bili v upanju, da bo število članov kmalu naraslo, in nismo se motili. Sedaj šteje kongregacija 22 članov in 22 kandidatov. Pričakujemo pa, da se bo to število v kratkem pomnožilo. Da bomo pa v kongregacijo sprejeli res samo dobre člane, saj morajo biti kongreganisti elita, kakor beremo v »Naši Zvezdi«, letos ne bo sprejema. Tako bomo fante res dobro preizkusili in poučili o nalogi kongregacije, da nam bodo delali ponos. Sicer pa vlada v kongregaciji živahnost, saj imamo kar dva odseka! Evharistični odsek skrbi za to, da bi člani čim večkrat pristopali k sv. obhajilu. Precej jih hodi k sv. obhajilu večkrat na teden, pretežna večina pa tedensko. Apostolski odsek pa si je naložil kot nalogo pridobivanje novih članov in njegov uspeh — 22 kandidatov. Da se pa kongreganisti lahko vadijo v pisateljevanju, izdajamo list »Marijine gredice«. Dosedaj so izšle štiri številke. Vsebinska je zelo pisana: nabožna, leposlovna, pa tudi za kratek čas nam skrbe duhoviti Oča Podrepnik. Pri sestankih predavamo sami in sicer predelavamo življenjepise velikih mož, kakor: Friderika Barage, A. M. Slomška. V zvezi s pripravo na evharistični kongres beremo »Šotor miru«. V tej zbirki pesmi popisuje S. Sardenko življenje Pashala Bajlonskega. Tudi za deklamacije skrbimo sami. Da se fantje razgibljejo v prosti naravi, prirejamo izlete. Dosedaj smo priredili dva, prvega na Dobrovo, drugega na Šmarno goro. Tudi družabni sestaneke v zvezi s čajanko in tombolo smo priredili. »Našo Zvezdo« pridno beremo in pri sestankih večkrat iz nje zajamemo snov za razgovor. Upamo, da bomo dosegli lepe uspehe in da se bomo ob koncu šolskega leta razšli z mirno vestjo in zavestjo, da smo storili mnogo dobrega in tako položili nov venec na oltar Devici Mariji. Odbor.

POVSODI BOGA

Kako razširjaš naš tisk? »Der Katholik« daje svojim bravcem tale praktična navodila: »Ne vrzi prečitanih časopisov stran; tudi starejše številke boš lahko porabil. Nikdar ne pojdi od doma, ne da bi vtaknil v žep nekaj številčk našega tednika. Na vlak, v električni, beri pogumno naš list. Naslovno stran obrni tako, da jo bodo vsi videli. Ko izstopiš, pusti ležati časopis na mestu. Marsikdo ga bo rad vzel v roke. V čakalnicah na kolodvorih, na pošti, v hranilnicah, bankah, v vseh mogočih uradih lahko izvršuješ ta način apostolata.« Kaj moreš storiti Ti? Premisli. L.

Iz Francije. Delo za zidanje novih cerkva v Parizu napreduje in kaže lepe uspehe. L. 1933 so blagoslovili šestdeseto cerkev, l. 1934 pa so začeli graditi 17 novih. Povsod Boga! — Akonfesionalne šole (tj. šole brez verskega pouka) morajo biti v Franciji v vsaki občini, tudi če ni učencev. V veliko šolah je več učiteljev kot učencev. V Vandée je 77 takih šol, ki imajo povprečno 14 učencev, 14 šol pa je brez učencev. Na predloge, naj take šole ukinejo, odgovarja oblast, da so »nujno potrebne«. Ko bi Cerkev imela take prednosti! L.

Mehika. Po poročilu nadškofa Diaza, je v Mehiki še 197 katoliških duhovnikov, ki naj skrbijo za 15 milijonov katoličanov.

Iz samostanov. Frater Mauro je l. 1450 napravil prvo morsko karto; frančiškan Roger Bacon je izumil l. 1270 daljnogled; leta 1720 — šestdeset let pred bratoma Mortgolfier — se je menih Gusman dvignil s prvim zrakoplovom. Dominikanec Spind je v 13. stoletju izumil očala, diakon Gurra pa kompas. Jezuitje so l. 1792 v Stonyhurst odkrili svetilni plin in njegovo praktično uporabo in zgradili l. 1815 v Prestonu prvo plinarno. Torej so menihi in redovniki napredek ovirajoč faktor, kaj ne!? L.

Delavski raj v Rusiji. »Pravda« (11. dec. 1934) poroča iz Kramatorska, da delavci v strojnih tovarnah Stalin že en mesec niso dobili plače. Delavci na državnem posestvu Bagajok niso dobili 4 mesece, na posestvu Putilovce pa že 7 mesecev nobenih izplačil. Tako piše Molot, 5. in 9. dec. 1934.

Praznovanje. Čudovito: ljudje, ki odklanjajo pametno vero, ki »nočejo« ničesar verovati, so vedno bolj vdani vražam. Samo nekaj zgledov. Pri boksarski tekmi med Schmelingom in Hamasom so smatrali za

znamenje, da bo Schmeling zmagal, to okolnost, ker je izžrebal ob začetku tisti kot, iz katerega je izšlo več zmagovalcev. — Veliki umetniki in umetnice gledališča in filma si ne upajo na oder brez zajče nožice, ali končka svinčnika, ali pa ne da bi kdo nanje — pljunil. — Zrebanje francoske državne loterije so preložili, ker je bil dan določen na 13. v mesecu. — V vseh velemestih boš našel trgovine z dragimi kamni in obenem napise, komu ta ali oni kamen prinese srečo. — In astrologija! Po njej bi bil moral Hindenburg biti predsednik republike 2 leti, bil pa je skoraj 10; angleški kralj bi moral biti že desetkrat od atentatorja ubit, naš pokojni kralj pa bi moral še živeti! — Kaj pravi sv. Pavel? »Imenovali so se modre, pa so se poneumili...« (Rimlj 1, 23.)

Nemoralnosti. Komite za olajšanje svetovne krize objavlja sledeče številke: V letu 1933 je umrlo od lakote 2.400.000 ljudi; iz strahu pred tako smrtjo pa si je vzelo življenje 1.200.000 ljudi. Na drugi strani pa je bilo iz špekulacijskih namenov uničeno 587 tisoč vagonov kruha, 154.000 vagonov riža, 267.000 vreč kave, 2.500.000 kg sladkorja in 2.010.000 kg mesa. Zločin, ki bo bridko kaznovan! Kam drvimo?

Najbednejši. Na svetu je še okoli 4 milijone gobavcev; ogromna večina je zapuščenih in brez pomoči. Katoliški misijoni imajo 107 zavetišč, kjer oskrbujejo 12.774 teh bolnikov. — Kot javljajo časopisi, bo odšla znana pariška igralka Mary Ewendling kot redovnica na neki otok v Oceaniji, da bo stregla gobavcem. L.

Katoliški tisk v Nemčiji. »V Nemčiji ni treba več drugih časopisov, razen onih, ki gledajo na politiko in socialno življenje z narodno-socialističnega vidika.« Rosenberg. Taka je svoboda tiska v tretjem cesarstvu! Večina prejšnjih centurmovih političnih listov je v rokah narodnih socialistov. Nas zanima, da so sedaj prepovedali lepo in bogato glasilo nemške kat. mladine: »Die junge Front«. S tem so zadali kat. mladini globoko rano. Katakombe se bližajo. L.

V tujino do smrti. Zadnji ruski poslanik pri sv. stolici pl. Bock je prestopil v katoliško Cerkev in zdaj uči ruščino, nemščino in francoščino na trgovski šoli v Takaoki na Japonskem. V opisu svojega potovanja na Japonsko pravi tudi:

Ze se bližamo japonski obali in se ne moremo dosti veseliti čarobne lepote te pravljicne dežele.

Pristanišče Kobe. Tukaj je zdravniška preiskava in policijsko poizvedovanje.

»Za koliko časa prihajate na Japonsko?«

vpraša policijski uradnik.

»Za tri mesece,« odgovori ameriška turistinja.

»Za nekaj tednov,« reče brazilski trgovec.

»Za tri leta,« odvrnem jaz.

»In za koliko časa Vi?« se obrne uradnik k mladima francoskima redovnicama.

»Do smrti,« odgovorita tako preprosto, tako naravno, kakor bi bila to najbolj navadna stvar. Uradnik in sopotniki so se presenečeni spogledali in komaj zatrli svoje začudenje.

Prvi ameriški škof.

Ameriški katoličani so slavili 200 letnico rojstva škofa Johna Carrolla. Bil je to prvi katoliški škof v Združenih državah. Rodil se je v državi Maryland. Studiral je na Francoskem v Saint-Omeyu in v Belgiji na bogoslovnih zavodih v Liégu in v Bruslju. L. 1789 je bil imenovan za škofa s sedežem v Baltimoreu in nekaj let pred smrtjo (dne 3. dec. 1815) za nadškofa. Škof J. Carroll je ustanovil tudi katoliško univerzo v Georgetownu.

M. Bethléem in indeks.

Nekateri ljudje so ogorčeni nad indeksom. »Eh, kaj,« govore, »ta roman je mojstrsko delo, ta razprava je ena najskladnejših zgradb človeškega mišljenja, pa je obsojena...!«

Motijo se! Čtivo takih knjig ni prepovedano radi njihove književne ali celo umstvene vrednosti. Prepovedane so zato, ker so nevarne za razum ali za srce, ker morejo privedi k slabim dejanjem, ali k napačnim idejam, ker skrivajo morda pod sijajno obliko pogubo teoretične ali praktične zmotnosti. Bolj bleščeča kakor Pallas Athena, čuječa varuhinja vere in нравnih resnic, varuje Cerkev pod svojim svetlim ščitom bistveno in večno resnico. Ni otenkov temne sence, ki se ne bi razpršili ob tem ščitu vse svetlobe. Da jih ščit le zazna, jih že odbije in razblini v nič; to je indeks.

Ali kako delo, ki je zavito nekoliko v temo, ne vsebuje nič dobrega? Cerkev tega nikakor ne trdi. So celo dela, ki so na indeksu samo radi nekaterih vrstic. — Resnično katoliški pisatelj se ukloni brez pridržka. Ali je s tem njegova samoljubnost ranjena? Nikakor. Zakaj čim večji duh je, tem bolj uvideva in priznava, da je človeško motiti se. Enostavno se izogne nevarnosti, ki so mu jo pokazali, in napiše nova dela, lepša in čistejša. Včasih so mu celo povod, da ustvari nova dela, ki se s prejšnjimi niti primerjati ne dajo, da postavi stvari na svoje in pravo mesto, kakor je to storil veliki italijanski romanopisec Fogazzaro, ki je spisal »Leila«, ko mu je bila Cerkev obsodila roman »Il Santo«.

Tako dajejo katoliški pisatelji zgled čitateljem. Podreditev indeksu je in mora biti uvidevna lastnost sveta. Najmodrejši avtomobilist ni tisti, ki hoče pogoltniti vse prepade sveta, ampak tisti, ki pazi na opozorila Touring-Cluba.

Vrhu tega so poti, ki so bile nekdanj nevarne, pa sedaj niso več; zato izgine tudi opozorilo nanje. So poti, ki so nevarne za večino; za nekatere manj, za druge celo nič, ker se tega zavedajo, pa morajo vendar iti po nevarni poti. Nasprotno so pa tudi knjige, ki so nevarne za vse ljudi in vse čase, tudi to pove indeks.

Z Dunaja. V letih po vojni so začutili na Dunaju, posebno v predmestjih, veliko pomanjkanje cerkva. Šli so na delo in postavili novih cerkva, kapel, zasilnih prostorov za službo božjo skupno 60. Najnovejša je v bloku »Marxhof«, ki jo je na sveti večer posvetil kard. Innitzer. Popravljajo pa na Dunaju najstarejšo cerkev sv. Ruperta, zidano l. 740.

Uspešno delo. Španski katoličani madridske nadškofije so pred dobrima dvema letoma ustanovili Križarje katoliške šole. Do danes so zgradili že 274 novih šol in šolo za laike, kjer se le-ti izobražujejo za katehiste.

V oceno smo prejeli

Weihespiele unter Mitarbeit moderner Dichter, herausgegeben von Oskar Renner S. J. — Tyrolia Verlag Innsbruck-Wien-München. Preis 12 S. — Zbirka verskih in sedanje življenje izražajočih iger... Današnji človek je že naveličan samih zgodovinskih in romantičnih iger, ki ga zanašajo v neki davni, današnjemu okolju odtujeni svet; on želi tudi na odru videti kajpot resnice, ki bi ga vodila preko temne megle današnje zmede k Solncu. Vprav ta primanjkljaj resničnega življenja odražajočih iger je dal povod tej zbirki verskih iger. — 24 iger obsega pričujoča knjiga. V 12 so obdelani motivi cerkvenega leta: 4 božične igre, 4 adventne, 1 velikonočna, 1 za praznik Kristusa Kralja, 1 o sv. maši, 1 o zvestobi vojščaka. Drugih 12 iger prikazuje največ socialno plat današnjega življenja v luči resnice. — Igre so odraz globokega verskega doživetja. Spisali so jih deloma redovniki, deloma priznani umetniki svetnega stanu. Velik del teh iger je bil že preizkušen na raznih gimnazijskih in kongregacijskih odrih. Navdušenje, ki ga je pokazala za te igre izobražujoča se mladina, je v veliki meri pospešilo izdajo te zbirke.

Izdaja iger v eni zbirki je nekaj novega. Veliko prednost ima v tem, da se z nakupom enega izvoda kupi obenem pravica za uprizaritev vseh 24 iger. Veliko vrednost imajo te igre tudi zato, ker so že umetniki sami napisali uvod k posameznim igram.

dali točna navodila za uprizoritev in pridodali tudi glasbene priloge.

Uprizoritev teh iger bo gotovo zaželjena tudi na slovenskih odrih. Zato bi bilo dobro celo zbirko prestaviti, da bi se lahko z nakupom ene knjige dobila tudi pravica za uprizoritev.

Dr. Mihael Opeka: Iz mojih rimskih let. Str. 212 + 50 slik. Cena broš. 45, vez. 56 dinarjev. 1935. Groblje.

Kraji, zgodbe in ljudje — je podnaslov te knjige, ki nas takoj o prvem poglavju pripelje v sveto mesto Rim. Ne sili avtor v ospredje svoje osebe; opiše in oriše nam življenje rimskega bogoslovca v Germaniku, kjer je preživel sedem lepih, nepozabnih let. V vseh poglavjih čutiš, s kako hvaležnostjo se spominja vseh dobrot, ki mu jih je dal Rim, središče krščanstva. Že v pridigah se je večkrat spomnil na ta svoj »drugi dom«: »Gospod Jezus, zahvalim te za tisti dom ob Skali. Če ga pozabim kdaj, naj bo pozabljena desnica moja; moj jezik naj na mojem nebu obtiči, če ga ne bom ohranil na prvem mestu svojega veselja!« (Mesto na gori, str. 5.)

Hvaležnost mu je torej vodila pero, in pa ljubezen. In knjiga diha to ljubezen do Rima, do vsega, kar je rimsko. Govori nam o Germaniku in Germanikih, o duhovnem življenju in študiju, o delu in zabavi, o prijateljih in učiteljih. Popelje nas po poganškem in starokrščanskem Rimu; povede nas v Vatikan pred velikega papeža Leona XIII. Navade in življenje Rimljanov, razmere med ljudstvom in njegov značaj — vse to razbereš iz poglavij te knjige. Najlepše in najpristranejša pa so napisana zadnja poglavja o njegovem posvečenju, novi maši, slovesu od Rima in povratku domov, k materi... Knjigo krasi 50 res lepih in dovršenih slik.

Tako bo ta knjiga s svojo pestro vsebino, pisana v gladkem in lepem jeziku, zanimiva vsakega. Zato jo vzemite v roke in čitajte! Mnogo lepega in koristnega boste črpali iz nje! Posebno eno boste čutili: ljubezen do Cerkve in do Rima. L.

PS: Pisatelj sam nas je naprosil, da opozorimo bralce, naj popravijo najbolj nerodno tiskovno napako, ki je na str. 39. vrsta 2, kjer mora stati: 12. jan. 1846, ne pa 1864.

Dr. Fr. Ks. Lukman: Martyres Christi. Mohorjeva v Celju. 1934. Str. VII+281.

Knjiga o Kristusovih mučencih prvih treh stoletij je v vseh ozirih bogata. Zgodovinski uvod o preganjanjih nas uvede v ono dobo krščanske mladosti. 30 zanimivih poročil, zgodovinsko zanesljivih, pa nam odkriva s tragično jasnostjo vero in moč prvih kristjanov. Iz teh zapisov o krvavem pričevanju mučencev nam veje živo in neposredno duh prve Cerkve, duh katakomb in amfiteatrov. Živo nas zadene globoka in neustrašna vera, silna moč in mučeniška

pripravljenost, neomajna zvestoba v vsem trpljenju. Vse je tako preprosto in obenem tako veliko! Nič problematike in spet problematike, — preprosta jasnost in heroična doslednost. Knjiga naredi na bralca izredno močan utis. Zdi se mi, da bi lahko bistveno pripomogla k duhovni pripravi na naš kongres.

Jezik je lep in prevod gladek, oprema vsebini primerna. Toplo jo priporočam vsakemu dijaku. Zelo mu bo poglobila verskega duha. L.

Za samostanskimi zidovi. P. Mavricij Teraš O. M. Cap. Groblje, 1935. Str. 119. cena broš. 15 Din, vezana 21 Din.

V tej knjižici je na lep in jasn način povedano vse, kar mora katoličan vedeti o redovih in o redovnem življenju. Saj zavzemajo redovi res važno mesto v sv. Cerkvi (47—66); na drugi strani pa je na svetu še toliko predsodkov ravno glede samostanov in redovnikov. Še celo med katoliki — kar je sicer težko verjeti — najdeš ljudi, ki obnavljajo stare liberalne fraze, da samostani in podobno niso več sodobni, da so morda bili kdaj v korist, danes pa so odveč, in podoben nesmisel! Take trditve kažejo popolno nepoznanje redovnega življenja in pa pomanjkanje cerkvenega duha! Zato bo zate, ki morda take očitke slišiš, ta knjižica velike praktične in apologetične vrednosti. Bo pa prinesla tudi jasnosti glede redovniškega poklica in vzbudila gotovo v marsikakem srečo veselje do njega. Saj je cilj tako visok in lep, pot tako idealna in v današnjih časih tako koristna za vse človeštvo. Vzemite in beri! L.

Cerkvena zgodovina. Oris z domorodnega vidika. Spisal dr. J. Jeraj. Samozaložba 1935. Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Plodoviti verski in kulturni pisatelj dr. J. Jeraj je slovenski književni trg zopet obogatil z zanimivo knjigo »Cerkvena zgodovina«. Delo je sestavljeno na poljudnoznanstveni način, v lepi, čisti slovenščini in zelo tekoči dikciji. Program, ki ga je pisatelj svoj čas postavil v knjigi »Naša vas«, kjer želi, da bi se za vsak odcepek vaše vede sestavili učbeniki z domorodnega vidika, je sam v omenjenem delu, kar zadeva cerkveno zgodovino, lepo izpeljal; napisal jo je s stališča slovenske (odn. jugoslovanske) domačnosti za katehete. Umljivo je samo po sebi, če motrimo naslov, da je delo zasnovano tako, da pisatelj kaže, kako se splošna cerkvena zgodovina s svojimi dogodki odraža v dogodkih slovenske (oz. jugoslovanske) zgodovine, ki v knjigi polagoma — prav po načrtu — pride do ospredja. Nikakor pa ne spada pod našo kompetenco, da bi se spuščali v posameznosti, to je stvar poklicnih zgodovinarjev.

Knjiga bo zelo priročno služila gg. duhovnikom, ker dosedaj na našem slovenskem književnem trgu še ni tozadavnega tako popolnega in celotnega dela. B.

Uganke

Besedna uganke

.	.	a	k
k	r	.	.
.	.	d	a
o	r	.	.
.	.	k	a
p	l	.	.
.	.	p	a
l	e	.	.
.	.	a	k
b	r	.	.
.	v	a	n

Namesto pik vstavi primerno črko, da dobiš 11 besed; nove črke dajo pregovor.

Posetnica

Sp.	CIRIL VOZNIK
	dijak

Kaj je njegov oče?

Izločevalnica

Jablana, Križe, Slovenec, pero, kvadrat, hleb, molitev, Požega, napev, jeklo, past.

Jemlji iz vsake besede po 2 črki — iz zadnje le eno — in dobiš pregovor.

Konjiček

a	l	l	i	t	t
i	m	l	u	r	d
i	e	,	b	a	s
s	o	l	j	k	u
a	e	t	o	v	l
u	m	—	j	s	t

Izžrebani dobi nagrado: Franc Ks. Lukman; Martyres Christi.

REŠITEV UGANK

v štev. 7.

1. Skrit pregovor: Kar Bog naredi, vse prav stori.
2. Nadomestna uganke: Prešeren, Erjavec.
3. Star latinski napis: Blago gre gori po niti, doli po vrvi.

To pot je dospel le 8 rešitev, in še te samo od šentvidčanov. Kaj pa drugi delate? Potrudite se! Izžreban je Klinar Jan-ko IV. r.

Širite list »Naša Zvezda«!

Našemu dijaštvu se toplo priporoča

Mlekarna Janežič - Poljanska cesta 3

Mlečni sveži izdelki različne vrste, vedno v zalogi po zelo nizkih cenah

**25% ceneje
dobijo dijaki**

katerih starši so udje
Mohorjeve družbe,
knjige iz njene založbe

**v Mohorjevi knjigarni
v Celju, Prešernova ulica 17 in
v Ljubljani, Miklošičeva c. 19**

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Trg Kralja Petra št. 4

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE DRUGE,
DOMAČE IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI

KONGRESNI TRG

Se priporoča pri nakupu
knjig, šolskih in pisar-
niških potrebščin. Naj-
boljše blago po konku-
renčnih cenah.

Založba izvirnih slovstvenih del
(Cankarjevi in Finžgarjevi zbrani
spisi) in klasičnih prevodov iz sve-
tovne književnosti.

Papir
šolske potrebščine

H. NIČMAN nasl.

*Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva*

Ljubljana, Kopitarjeva 2

**SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE I.T.D.**

nudi po izredno ugodnih cenah

KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE
REG. Z. Z. O. Z.

V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6/II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
FIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklamne namene, prav tako tudi
KLISEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, material brez-
hiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP - LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško
konfekcijo in modnimi potrebščinami

Trgovski prostori:

Stari trg 2, Pod Trančo 1, Kolodvorska 8

Širite list „Naša Zvezda“

Ure, zlatnina,
optični predmeti

JAKOB VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36

Dobra in cena

hrana

se dobi v

Zadružni kleti

Kongresni trg 2

Ljubljana